

İNÖNÜ KEMALİZM'İ,

KAPİTALİZME UŞAKLIĞIN KILIFI YAPILMIŞTIR!

□□□□□□□□

İnönü "Kemalizm'i", Atatürk'ün milli ve dirayetli değişim çizgisinden ve Türkiye merkezli yeni bir medeniyet hedefi ve projesinden sapmanın ve mandacılık teslimiyetine sığınmanın jelahtinli kılıfıdır. Sabataist cuntanın, masonik odakların ve hain İttihat ve Terakki artıklarının, Müslüman halkımızı; Mustafa Kemal'den nefret ettirmek ve kendi sinsi saltanatlarını sürdürmek amacıyla uydurup uyguladıkları despotizmin adını "Kemalizm"

koymaları, Atatürk'ün hatırasından alınan kasıtlı bir intikamdır. Türkiye'miz, uzun yıllar; evrensel değil, bölgesel bir güç merkezi bile olmamışsa, bırakın bir kalkınmış Avrupa ülkesini, hatta bir Güney Kore, bir Malezya ayarına dahi çıkamamışsa, bunun birinci suçlusunu ve sorumlusunu Kemalist sahtekârlar ve sabataist kompradorlardır.

Değerli kardeşim, strateji uzmanı ve E. Binbaşı Suat Gün Bey'in, Milli Çözüm Dergimize gönderdiği:

"Tahrif Edilen Tarihi Hükümlerin Yeniden İncelenmesi" başlıklı; "İsmet İnönü'nün 2. Dünya Savaşı'ndaki Dış Politikası, Atatürk'ün Milli Politikalarının ve Stratejik Amaçlarının, Devamı mıdır, veya Bunlardan Sapma mıdır? Ülkemiz İçin Bir Başarı ve Kazanım mıdır, Yoksa bir Şanssızlık ve Kayıp mıdır?"

sorularına bilimsel ve bilinçli yanıtların arandığı, cesaretli ve gerçekçi yorumların yapıldığı, tarihçilerimize ve gelecek nesillere yeni ufuklar açıcı ve milli bakış açıları kazandırıcı makalesinde özellikle vurguladığı gibi:

Atatürk'ün: "Ülkemizin de, bölgemizin de, tüm insanlık âleminin ve dünya genelinin de; huzur ve barış içinde yaşama şartlarını oluşturma sorumluluğu, adil ve dengeli bir dünya kurma şuuru, bizim asil milletimize ve Türkiye Cumhuriyetimize aittir. Bu nedenle, her türlü haksız işgal ve insafsızlığı, sömürü ve saldırganlığı önleyecek; ekonomik, teknolojik, psikolojik ve politik imkânlarla sahip olmamız ve caydırıcı bir saygınlığa ulaşmamız gerekir" anlamındaki: *"Yurtta Sulh, Cihanda Sulh!"* sözü bile, maalesef: *"Haçlı Batı'ya uşaklık, İslam Doğu'ya düşmanlık... Yerli masonlara hizmetkârlık, Müslüman halkımıza baskı ve barbarlık"* şeklinde yozlaştırılmıştır.

"Günümüzde, Türk devlet siyaseti, iki açıdan zorlanmaktadır. Bunlardan biri iç politikadaki sıkışma... İkincisi dış politikadaki atalet (pasifizm) veya yerinde saymadır. Bu sıkışmanın temel nedeni, tarihi devamlılıkla, tecrübelerle ve insan fitratıyla bağdaşmayan sosyolojik zorlamalardır. Bu zorlamaların Türk siyasi kültürü ile bağdaşmamasının getirdiği iç sorunlar milletimizi adeta kilitlemiş durumdadır. Bu zafiyet içte birliğin sağlanmasına engel olduğu gibi dışarıya karşı güç birliğini önemli ölçüde zayıflatmaktadır. Bu zafiyetten istifade eden yabancı güç merkezleri Türkiye'nin iç istikrarını bozmakta, 1960'lı yıllardan itibaren başlayan iç fırtınaları tetiklemeye çalışmaktadır. İç politikadaki istikrarsızlığın yanında dış politikadaki hedefsizlik daha fazla ümit kırıcıdır. Dışarıdan bakıldığında Türkiye'nin dış politikası adeta okyanus ortasında dümeni kırılmış gemi gibi hedefsiz ve istikametsizdir. Bu duruma karşı kimileri, bugünkü sıkıntıların temelinde Atatürkçülükten kaynaklanan 1930 model değer yargılarının sebep olduğunu söylemektedir. Kimileri de, bu sıkıntıların temelinde Atatürkçülükten sapmanın rol oynadığını söylemekte ve Atatürkçü modelin hangi Atatürk olduğu noktasında çelişkiye düşmektedirler. Birinci iddiayı kimi liberal, Batıcı ve sol çevreler ileri sürmekte; Atatürkçülüğün düne ait bir dünya tasavvuru olduğunu, aradan çok zaman geçmesi, küreselleşme ve mesafe kavramlarındaki değişme nedeniyle günümüzde geçerli olamayacağı tezini ileri sürmektedirler. İkinci görüşü savunanlar Atatürkçülüğün bitmez tükenmez bir enerjiye sahip olduğunu ileri sürerken, milletimizin tasavvurlarına uymayan sanal bir Atatürkçülük modeli kurgulayarak ve çoğu kere İsmet İnönücülüğü Atatürkçülük olarak tanımlayarak, milletimizin enerjisini boş yere israf etmektedirler. Bir kısım çevreler ise demokrasi havariliği açıktan Atatürkçülük düşmanlığı yaparak niyetlerini gizlememektedir. Bunlar: *"Bugünkü sıkıntıların sebebi, Türkiye'nin Atatürkçü rol ve modelde ısrar etmesidir"* di yerek, Atatürk ilke ve inkılaplarını hedef göstermektedir.

Oysa, Atatürkçülüğe karşı yöneltilen eleştirilere dikkatle baktığınızda şunu hayretle görürsünüz: Atatürkçülük olarak takdim edilen birçok konu aslında İsmet İnönü'nün devlet felsefesidir; Atatürkçülükle uzaktan yakından hiçbir bağlantısı bulunmayan düşüncelerdir. Atatürkçülük diye gösterilen, fakat ondan farklı bir yola yönelen iç politikadaki başkalaşma yanında; Büyük Önder'in Hakkın rahmetine kavuştuktan sonra,

TC'nin dış politikasındaki sapmayı ve mandacılık saplantısını da Atatürk'e mal etmekten çekinilmemektedir. Atatürk'ün dış politikadaki temel ilkesi, öncelikle "tam bağımsızlık" ve kendi milli irade ve idaresine hâkim olmak prensibidir. Atatürk'ün bu yaklaşımı; üçüncü dünya ideolojileri dışında, Batı'ya karşı, Batı'nın argümanlarıyla mücadele etmek refleksidir. Bu modelde; önce Türkiye kendi etrafında bağımsız bir güç merkezine dönüşecektir, inisiyatif kendinde olacaktır, kendisi belirleyecektir. Etraf coğrafyada meydana gelen denge ve güç değişimi hassasiyetle takip edilecektir. Dünyadaki gelişme ortamından ve fırsatlardan hemen istifade eden matematik temelli realist bir dış politika izlenecektir.

Bu çerçevede Atatürk; hesaplı ve kontrol sigortalı bir risk almaktan hiçbir zaman kaçınmamıştır. Lozan Barış Antlaşması'ndan sonra, Musul-Kerkük'ü almak için yapılan gayretler, Montrö Antlaşması'yla Boğazlar Rejiminde lehimize yaptırılan değişiklik ve düzeltmeler, İran'dan Küçük Ağrı-Araş vadisinin alınması ve böylece Nahçıvan üzerinden Kafkasya ve Orta Asya'ya yol açma amaçlı girişimler, Hatay'ın ana vatana katılması yolundaki taktik ve diplomatik mücadeleler, Atatürk'ün cesur, hedefini bilen, fırsatları değerlendiren, uluslararası ortamın matematik denklemini iyi hesap eden; atak ama akılcı hamlelerinin sonucu gerçekleşmiştir. Atatürk'ten sonra (Erbakan Hoca'ya gelinceye kadar) hiçbir lider Batı'ya ve Batı'nın Ortadoğu'da kurduğu düzene itiraz etmemiş, çoğu kere kaypak, korkak ve kaçamak bir yol takip edilmiştir. Demirel dönemlerinde diplomatik gevezelikleri temel alan dış politika konsepti, dostlar alışverişte görsün mantığına dayalı olarak hiçbir risk almamaya yöneliktir. *"Bulduğun gibi bırak, Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olursun, akıntıya karşı koymaya ne gerek var, bugünkü dünya düzenini kuranları sen mi yeneceksin? Nöbeti vukuatsız devretmeye bak, Kanuni Sultan Süleyman olsan ne yazar, yaptığının kıymetini mi bilecekler? Daha fazlasını niye yapmamış derler. Atatürk'ün, İsmet Paşa'nın yapamadıklarını sen mi yapacaksın!?"* gibi sözlerle de devlet adamlığı, tam bir temelsizliğe ve teslimiyetçiliğe dönüşüvermiştir.

"Büyük ağaçların büyük gölgesi olur" tezinden hareketle, bazen büyüklerin gölgesinde yaşayanlar kendi gölgesini çınar gölgesi sanabilir. Atatürk dönemi Türk dış politikasını, İsmet İnönü'nün (ya da İnönü Hükümetlerinin) tayin ettiğini veya şekillenmesinde rol üstlendiğini sanmak çok ciddi bir tarih hatası ve bilgisizliğidir. Bu durum; bir emri verenle, onu emirber bir nefer itaati içinde tatbik eden arasında büyük farkı görmemektir. Emri sadakatle tatbik edenler, çoğu kere o emirlerin mesuliyetini bile üstlerinde taşımaktan acizdir. Atatürk devrinde yaşamakla, Atatürk'ün emir ve görev verdiği hükümetlerde görev almak arasında büyük bir fark yok gibidir. Çoğu kere memurlar aldıkları emri icra ederken, amirlerin maksadını bile sezememiştir. İsmet İnönü'nün durumu da böyledir. Nitekim Atatürk, İsmet İnönü'nün bu vasfını şöyle ifade etmiştir:

"İsmet emirber bir neferdir. İsmet Paşa'ya şu konu ile ilgili 10 tane plân yap getir desen, birbirinden güzel 10 plan yapar ve getirir. Ama bunlardan birini tatbik et dersen, en kötüsü hangisi ise onu tatbik edecektir."

Atatürk ise dehası ve tedbiri elden bırakmaması yanında, büyük cesaret ve risk sahibi bir liderdir. Çalıştırdığı kişilerin hakiki kıymetlerini, kabiliyetlerini çok iyi derecede tayin ve tespit etmektedir. Türkiye'nin gücünü ve potansiyelini, başkalarının mukabele imkân ve kabiliyetini, toplumun tahammül sınırlarını ve seviyesini çok ciddi bir hassasiyetle değerlendirmektedir. Bu çerçevede Türkiye'nin hem iktisadi plânda hem siyasi plânda rol ve hedeflerini iyi tanımlayıp belirlemiş, uluslararası ortamı ve milli imkânlarımızı kesin doğrulukla tayin etmiş, ona dayalı Türkiye merkezli bir dünya oluşturmanın alt yapısına girişmiştir. Ondan sonraki dönemlerde, Türkiye'nin merkezi konumuna ve potansiyel durumuna uygun anlayış terk edilmiş, Batı'nın kurduğu uluslararası sistemin bir parçası haline getirilmiştir. Bu zihniyet karmaşasında en büyük hata; Batılı manadaki reformların (inkılâpların) hedefleriyle Batı'ya tâbi ve teslim olmak zihniyeti birbirine karıştırılarak Atatürk'ün adeta Batı'nın adamı gibi gösterilmesidir. Batı'nın ajanlarının ve masonların bunu böyle göstermesi tabiidir, fakat yerli işbirlikçilerin böyle yapması, milletimiz için en büyük talihsizliktir.

Aslında İsmet İnönü'nün şahsi kabiliyet ve karakterini, Milli konulardaki hassasiyet ve haysiyetini doğru anlamak ve yorumlamak için, ABD Başkanı Johnson'un o malûm ve küstahça mektubuna verdiği, hâlâ her okuyuşta bize mahcubiyet terleri döktüren cevabi mektubundaki eziklik ve çaresizlik içeren sözlerine bakmak yeterlidir. Devletimize, Milletimize ve Ülkemize yönelik o tahkir ve taciz edici, diplomatik edep ve hürmet ölçülerini çiğneyici ifade ve tehditler, şayet Atatürk'e yazılsaydı nasıl cevap verirdi? sorusunun yanıtı, Mustafa Kemal'le İsmet İnönü'nün farkını ve İnönü'nün ayarını ortaya koyması bakımından önemlidir.

Şimdi bu iddialarımızı ispatlayacak bazı ayrıntılara girelim: Atatürk'ün 1938'e kadar kurguladığı ve 2. Dünya Savaşı'nın sonucunun ne olacağı öngörüsüne dayalı dış politikasıyla; İsmet İnönü'nün tatbik ettiği politikanın; hem faraziyeler (hipotez=varsayım) hem metot, hem de uygulama açısından çok farklı anlaşıldığını ve uygulandığını, esasen bu politikanın Atatürkçü bir mantık taşımadığını daha doğrusu stratejik, taktik veya matematik hiçbir doğruya dayanmadığını ortaya koymamız tarihi ve bilimsel bir gerekliliktir. Bir dış politikanın amacını veya faraziyelerini (varsayımlarını) değiştirirseniz; haliyle sonuçlarını da değiştirmiş olacaksınız. Şöyle ki; "İkinci Dünya Savaşı'nı Almanya kazanacaktır" dersiniz ve ona göre bir politika tanzim ederseniz, sonuç başkadır. Ama "Almanya kaybedecektir" dersiniz, bu sefer sonuç başka olacaktır, (İsmet Paşa aynı hatayı iktisat politikasında da yapmıştır.) 2. Dünya Savaşı'nın sonucu hakkında Atatürk'ün görüşü bellidir ve daha 1934'te Mihver Devletleri'nin savaşı kaybedeceklerini söylemiştir. Hâlbuki İsmet İnönü devrindeki politikanın bu ana fikre dayandığı söylenmiş, ancak başlangıçtan itibaren derin bir şaşkınlığa düşülerek, bu tespitin dışındaki varsayım ve oluşumlara ihtimal verilmiştir. Bilindiği gibi Almanya harbe hızlı başlamış; Çekoslovakya, Avusturya, Polonya, Fransa ve İskandinav ülkelerini işgal etmiş, bunun üzerine İsmet Paşa, "Almanların savaşı kazanacakları" varsayımına ihtimal vererek, dış

politikanın temel faraziyesini değiştirmiştir... Ardından Almanya ile SSCB ittifak yapınca ezberi bozulmuş, sonra Almanlar Rusya içlerine dalınca, *"Moskova'nın çökeceğine dayalı olarak"* Pan Türkist dönüşüm

başlamış, 1944 ortalarında bile Almanya'nın çökeceği varsayılmamış, Balkanlarda, Ege Adalarında ve Ortadoğu'da herhangi bir kazanım elde edilememiştir.

"Hiç kimsenin bir karış toprağında gözümüz yoktur gibi..."

pısırik bir sloganı geveleyip durmuştur. Bu varsayımı Demirel de sık sık kullanmıştır. Bu söz külliyan yanlış, temelden mantıksız bir yaklaşımdır. Kimin toprağında kimin gözü vardır? Oralar kimin toprağıdır? Kim dağdan gelip bayırdakini kovmuştur? Eğer hadiselerin bu yönü düşünülmezse, kendi gölgesinden korkan adam psikolojisiyle bu tür sözler ebedi gerçeklermiş gibi tekrarlanır. Balkanlar ve Ortadoğu Osmanlı coğrafyasıdır. Osmanlı coğrafyasının tabii ve tarihi varisi ise elbette Türkiye'dir ve ikinci hak noktası da şudur: Buralarda yaşayan halklar yabancımız değildir. Bizim aynı bayrak ve aynı ülkü etrafında toplandığımız eski vatandaşlarımızdır. Bizzat bizim insanlarımız da; sırf petrolü ve başka kaynakları sömürsün diye milliyetçilik, aşiretçilik, din ve mezhepçilik ekseninde parçalanmış halklardır. Bu coğrafyalarda Türkiye'nin hudut değiştirmesi veya hudutlarını genişletmesi Kırıkkale'yi vilayet yapmak veya Ankara'ya bağlamak gibi bir şeydir. Bu coğrafyanın tamamen iç meselesidir. Bu coğrafyada hudut değiştirmek kimsenin ne parasına ne malına ne canına ne de tapusuna zarar verecektir. Hâlbuki bugün Batı; sömürmek için halkları parçalamış, birbirine düşürmüş, küçük emirlik ve beyliklere bölmüştür. Satın aldığı petrolün parasını bile zaman zaman bloke ederek ödememektedir. Özet olarak:

"Hiç kimsenin toprağında gözümüz yoktur"

dediğinizde; "Batı'nın kurguladığı bu zalim düzene karşı herhangi bir itirazımız yoktur. Aleyhimize işlese de bu düzen doğrudur. Bizim hinterlandımızda (kapsama alanımızda) bulunan halkların sömürülmesine mecburen göz yumulur." demiş oluyorsunuz.

Yani, *"Türkiye'nin kendi çıkarına uygun bir sistem kurmasına lüzum yoktur. Kendimizi akıntıya bırakalım gitsin. Dünya böyle gelmiş böyle gider"* diyorsunuz. Biz buna itiraz ediyoruz ve diyoruz ki; Türkiye'nin kendi çıkarına uygun bir dünya sistemi kurmaya çalışması hem hakkıdır hem mecburiyettir. Bu tutum; geçmişte yapılmış olan haksızlıkları düzeltmeye yönelik, bölgemizde ve yeryüzünde adaleti yeniden tesis edecek milli bir niyet ve haysiyetli bir gayrettir. Bu tutum tamamen meşru, İslami ve insani bir girişimdir. Ahlâkidir. Millidir. Yüzde yüz yerli bir projedir.

Atatürk'ün söylediği *"yurtta sulh cihanda sulh"* prensibi, Türkiye eksensiz bir dünya tasavvurunun gerçekleşmesi için bir çağrı niteliğindedir. Türkiye merkezli dünya yönetiminin nihai hedefidir.

"Kimsenin bir karış toprağında gözümüz yoktur"

sözü kof bir ifadedir. Mesela; Sevr'e göre G. Antep, Urfa, Mardin, K. Maraş, Hatay vs. hudutlarımız dışında bırakılmıştır. Buralar sınırlarımız dışında kalmış olsaydı, bu vatan topraklarını almak gereksiz bir çaba mı olacaktı? Bunlara göre sınırlarımız dışında kalmış

bulunan Ege Adaları ve Batı Trakya ile ilgili emeller beslemek yanlıştır, Bosna Hersek'teki Boşnak kardeşlerimizin haklarını savunmak yanlıştır ve Türkiye'yi gereksiz tehlikelerin içine çekmektir. Bu anlayış kesinlikle Atatürkçü anlayış değil, kesinlikle milli değil ve kesinlikle insani değildir. Bu anlayış İsmet İnönü-Demirel anlayışıdır ve dar görüşlülük paranoyası sendromudur."

İsmet İnönücülük, "2. Dünya Savaşı'nın sonucunu yanlış tahmin etmekten" başlayarak çok ciddi mantık ve değerlendirme hatalarına dayanmaktadır. Bu hatalar zinciri neden böyle yapılmıştır? Realist bir dış politika konusunda koskoca Türkiye'de bir fikir veren çıkmamış mıdır? gibi düşünceler aklımızdan geçmesin diye, yani doğru sualler yöneltilmesin diye dünya tarihi bile yanlış okutulmuştur. Bu gibi basiretsizliklere karşı engin sağduyu sahibi Aziz Milletimizin gösterdiği topyekûn karşı refleksi;

karşı devrim ve Atatürkçülük karşıtlığı

olarak gösterilmiş,

irtica ve gericilik olarak tanımlanarak

gerçekler ters yüz edilmiştir. Mesela, 1938'de Büyük Atatürk'ün Hatay'ın ana vatana katılmasında gösterdiği yüksek vizyon şu ana fikre dayanır:

"Suriye Fransız sömürgesidir. Almanya Fransa'ya karşı bir harp hazırlığı içindedir. Fransa'nın Avrupa'da başı derttedir. Fransa Suriye'deki hak ve çıkarlarını koruyamaz durumdadır. Diplomatik bir baskı sonucu mesele askeri güç kullanmaya ihtiyaç kalmadan halledilecektir."

Nitekim Atatürk'ün kurguladığı bu faraziye başından sonuna kadar gerçektir. Neticesi de doğru çıkmıştır. Fransa Hatay meselesinde kıpırdayamamış; kontrollü bunalım Atatürk'ün öngördüğü şekilde başlamış ve zaferle bitmiştir.

Mesela, Türk entelektüellerinin sadece mektepte eğitim görmüş olanlarına sorup 2. Dünya Savaşı'nda kim kimin müttefikidir deseniz, hemen sayarlar: İngiltere, Fransa, ABD ve SSCB müttefik, Almanya, İtalya, Japonya Mihver Devletleri derler. Hâlbuki Fransa, Alman işgaline uğradıktan sonra kurulan Vichy Hükümeti, bizim İsmet Paşa Hükümeti gibi Almanya ile saldırmazlık ve işbirliği antlaşması imzalamıştır. Daha da ileri giderek Fransız orduları İngilizlerle Madagaskar Adasında 1942-43 yıllarında savaşmış, Hintçini Yarımadası'nda 2. Dünya Savaşı boyunca çatışma devam etmiş, Rommel'e karşı Kuzey Afrika'ya gönderilen Amerikan-İngiliz kuvvetleri önce Fas ve Cezayir'de üslenen Fransız kuvvetleriyle çarpışmıştır. Fransa Normandiya çıkarmasından çok sonra ve Paris müttefik işgaline uğradıktan sonra müttefiklerin safına geçmiştir. Yani 1944 yılına kadar Fransa müttefiklerle savaş halindedir. Fransa'nın bu tutumu harp bittikten sonra cezalandırılmış, Fransız sömürgesi olan Hintçini (Vietnam, Birmanya, Tayland, Kamboçya) müttefiklere geçmiş, 1970'li yıllara kadar süren Vietnam Savaşı ABD'ye devredilmiştir. Vichy Hükümetinin ileri gelen birçok Bakanı ve 1. Dünya Savaşı Fransız ulusal kahramanı General Petein Nazilerle işbirliği yaptıkları gerekçesiyle Nürnberg'de yargılanmış ve idam edilmiştir. Yani işgale uğradıktan sonra Fransa'nın 2. Dünya Savaşı boyunca Almanya tarafında yer alması af edilmemiş, bütün sömürgeleri elinden alınarak cezalandırılmış, ulusal kahramanları dâhil birçok Fransız devlet adamı idam edilmiştir. Bu

durumu niye anlatıyoruz? Şunun için; “İngiltere ve Fransa daha savaşın başından itibaren müttefikti, savaş boyunca bu böyle devam etti” dersiniz başka bir sonuç ortaya çıkıyor, “Normandiya çıkartmasından sonra Fransa ile müttefikler birleşmiştir” dersiniz daha başka bir sonuç çıkıyor. Bir söz var: **“Birinci sınıf adamlar, birinci sınıf adamlarla çalışır. İkinci sınıf adamlar, üçüncü sınıf adamlarla çalışır.”** Atatürk’ün realizmi, her seviyede her ideolojideki insanı bir arada tutmaya, bunları istediği hedeflere yöneltmede görülmemiş bir karizmaya sahiptir. İkinci sınıf devlet adamları aynı performansı göstermeye muktedir değildir. İdeolojik bakış açısı genellikle ideolojik körlük yaratarak gerçeklerin doğru görülmesini engeller. Mesela olaylara sadece dini referansla bakan birisi için Fevzi Paşa dindardır ve namaz kılar; bu özelliğinden dolayı iyidir, hata yapmaz, mümkün olan en iyi politikayı tayin eder ve uygular. Gene aynı bakış açısına göre İsmet Paşa 1908’de Edirne’de daha topçu yüzbaşısıyken mason locasını kurduğu ve mason olduğu için kötüdür. Ama bir masona göre, İsmet Paşa küresel dünya düzeninin kabul edeceğinden fazlasını yapamazdı, o şartlarda yapabileceğinin en iyisini yapmıştır. Başka bir bakış açısına göre ise Atatürk dengeleri gözetmesini bilen çok milli bir şahsiyettir, her ikisini de kendi maiyetinde yirmi yıl çalıştırmıştır. Atatürk’ün nezdinde ideolojik duruşun kıymeti yoktur. Atatürk’ün nazarında Fevzi Paşa stratejik kabiliyeti, öngörülerini, mesleki vizyonu yüksek bir şahsiyettir. İsmet İnönü ise verilen göreve itiraz etmeyen titiz bir memur seviyesindedir. Hâlbuki İsmet Paşa’nın emrinde bu yeteneklerin hiçbir anlamı bulunmamaktadır, hatta kabiliyetli adama ihtiyaç bile duymamaktadır. Onun yanında kabiliyetin kendisi kötü olduğu gibi anlatımı bile kötü sayılmaktadır.

İsmet Paşa 1930’lu yıllarda (1929 Amerikan İktisadi Krizinin etkisiyle) liberal ekonominin konjonktürel dalgalanmalarından hareketle katı bir devletçilik anlayışının ve Sovyet tipi mecburi planlamacılığın öncülüğünü yapmış, ‘Masonik Kadro Hareketi’ne destek çıkmış, ideolojik olarak Atatürk’e ters düşmekten sakınmamıştır. Atatürk ise iç dış hiçbir ekonomik ve sosyal dalgalanmada paniğe kapılmamış, sağlam kanaatlerine bağlı kalmış, bütün sarsıntıları realist ama stratejist bir mantıkla aşmıştır. Atatürk rahmetli olmadan önce 2. Dünya Savaşı’nın ne zaman başlayacağını, ne zaman sonlanacağını ve harbin sonucunun ne olacağını söylemiş, bu sonuca göre devlet siyasetini tayin ve tanzim etmiş ve herkesi sıkı sıkıya tembihlemiştir. Atatürk rahmetli olduktan sonra, İsmet Paşa; tayin olunan daha doğrusu ezberlettirilen dış politika hedeflerinden daha ilk hamlede sapmıştır. Bazıları diyor ki; **“Peygamberimiz de Uhud Savaşı’nda okçulara yerlerini terk etmemeleri konusunda sıkı sıkıya tembihte bulunmuştu, onlar da terk ettiler.”**

Evet, onlar terk ettiler ama **“terk etmekle doğrusunu yaptık”** demediler.

“Hata yaptık, emrin dışına çıkmamalıydık, Peygambere itaat etmemek ne büyük kötülüktür”

dediler. Hâlbuki İsmet İnönü devri, 2. Dünya Savaşı politikaları göklere çıkartılmakta ve görülmemiş bir başarı numunesi olarak tanıtılmaktadır. Dünyanın hiçbir yerinde tescilli bir başarısızlığın zafer gibi takdim edilmesi görülmüş bir şey değildir.

Yazar Nail KIZILKAN
04 Ekim 2020

Atatürk'ün dış politikasından sapmayı, İnönü daha Alman-Rus Harbi başlamadan önce yapmış ve Almanya ile Rusya'nın ittifak yapması karşısında öyle bir paniğe kapılmış ki sanki bu ittifak bize karşı yapılmış gibi bir paranoyaya yakalanmış ve ne yapacağımızı şaşırılmıştır! Bu hata sadece dış politika amaç ve hedefleri bakımından olmamıştır. Nasyonal Sosyalist+Komünist ittifak Türkiye için iktisaden en mükemmel model olarak da algılanmış, sosyalist-devletçi-faşist bir iktisat modelinin de taklitçiliği yapılmıştır. İş bununla da kalmamış, jandarma dipçisine dayalı ilkel bir yönetim modeli kurgulanmıştır. Alman-Rus ittifakı yapıldıktan sonra bu ittifakın meydana getirdiği Rus korkusu yüzünden Pantürkizmin, İngilizlerin korkusundan Panislamizmin telaffuzu bile yapılamaz olmuştur. İsmet Paşa'nın iç ve dış politikasında realite diye bir kavram yoktur, panik, kuruntu ve kendi gölgesinden korkan endişe vardır. Hipotezler (faraziyeler) derin kuşku ve vehimlerden hareketle tayin edilmekte, hiçbir zaman gerçekçi bir dayanağı bulunmamaktadır. Bu durum, müritlerini cinle korkutan üfürükçü hoca tesiri yaratmakta, tehlikeleri duvara soğan asarak karşılayan çözümlerinden öteye geçmemektedir. Bu zihniyet; kimi zaman mühendislik harikaları yaratarak olmayacak şeyleri mümkün gösterdiği gibi, başarılmaması imkânsız olan şeyleri de 'mümkün değil yapılamaz' göstermiştir. Mesela İsmet Paşa; *"500 metre karelik bir arsaya, 20 metre karelik kulübe sığmaz"* demişse imkânı yok sığmaz.

"Tarafsızlığımızdan kuşku duyarsa, Hitler Moskova'yı bırakır bize saldırır"

demişse bir hikmeti vardır, kim bilir ne büyük analiz yapmıştır denmiştir. O mutlaka olacağı önceden görür denmiş ve

"Onun kafasından geçen kırk tilkinin kuyruğu birbirine değmediğinden"

hareketle hikmetinden sual sorulmaz diye anlatılmıştır.

İsmet İnönü'nün, Atatürk'ün tayin ve tespit ettiği dış politika hedeflerinden sapmasının itirafını, 1960 yılında verdiği bir demeçten anlıyoruz. Diyor ki; *"Bizim Birinci Dünya Harbi tecrübesinden sonra yeni kurulan Avrupa düzeninde menfaatlerimiz SSCB, İngiltere ve Fransa ile beraberdi. Harp bizi sürükleyecekse bu devletlerle beraber bulunmamız hem stratejik bakımdan hem siyaset bakımından Mihver'in karşı tarafında bulunmamız icap ederdi. Biz vaziyeti harbin başlamasından evvelki senede samimi kanaatle bu şekilde gördük."*

[1] Bir defa bu kanaat

İsmet İnönü'ye ait değildir. Bu öngörü Atatürk'ün 1934'ten beri söylediği, hatta MacArthur ile yapılan görüşmede ifade ettiği görüştür. İşin ilginç tarafı ise şudur; Atatürk bu fikri ortaya attığı zaman, Almanya'da henüz NAZİ PARTİSİ iktidara bile gelmemiştir. Yukarıda ifade edilen görüş İsmet Paşa'nın kesin görüşü olmuş olsaydı, ileri satırlarda anlatılacağı üzere, daha harbin başlangıcından itibaren zikzaklar çizilmez, bu tespit ekseninde hareket edilirdi. Bizce bu görüş her şey olup bittikten, hiçbir gizlilik noktası kalmadıktan, hadisenin üzerinden 15 yıl geçtikten sonra ifade edilen bir kanaattir. Biraz abartılı olacak ama, itiraf etmeliyiz ki, İsmet Paşa Almanların yenildiğine 15 yıl sonra kesin kanaat getirmiş ve iyice emin olduktan sonra bu söz söylemiştir. Bazıları diyebilir ki; ne yani İsmet Paşa 1946'da Almanların yenildiğine, Hitler'in intihar ettiğine, Berlin'in işgal edildiğine inanmamış mıdır? Evet. İsmet Paşa o kadar evhamlı, o kadar şüphelidir ki, beklenmedik bir hamle ile Almanların savaşı kazanmalarını bile imkân dahilinde görmesi mümkündür. Hatta Gobbels'in propagandalarına Almanlardan daha fazla kapılması da mümkündür. İsmet Paşa'nın bu tereddütlü tutumu başlangıçtan itibaren dış güçlerin gözünden kaçmamış; Büyük Atatürk'ün 1936'da Montrö Antlaşmasıyla Lozan Boğazlar

Yazar Nail KIZILKAN
04 Ekim 2020

Sözleşmesi'nde yaptırdığı lehimize tadilatın daha mürekkebi kurumadan, 1939'da Sovyetler Birliği **“Boğazlarda n üs”** isteme ye kalkışmıştır.

Bilindiği üzere Nazi Almanya'sı ile Stalin SSCB'si Polonya'nın işgali için uzlaşmış ve bir ittifak anlaşması yapmışlardı. Bu anlaşmanın meydana getirdiği güven ortamı SSCB'yi Doğu Avrupa, İskandinavya (Kola Yarımadası), Balkanlar ve Kafkasya'da serbest bırakmıştı. Çevresinde bulunan zayıf ülkeler üzerindeki emellerini tehlikesizce gerçekleştirebileceklerine inanmışlardır. İşte bu tutum değişikliği İnönü'nün **EZBERİ BOZMASINA** yol açmıştır. Bir atasözümüz var; **“Taka kma akıl, işe yaramaz!”**

Atatürk'ün 1934'ten itibaren ortaya koyduğu bilinçli öngörü, buna dayalı realist faraziye ve bu temel üzerine inşa edilen Türk dış politikası İnönü döneminde daha ilk dalgada çökmeye başlamıştır. Polonya'yı işgal etmek için Almanya ile bir ittifak anlaşması imzaladıktan sonra, Sovyetler Birliği Dış İşleri Bakanı Molotov, 2 Kasım 1939 tarihinde bir demeç vermiş ve şöyle demiştir:

“Türk Hükümeti iki aydan beri Almanya'ya karşı savaşan İngiltere ve Fransa ile karşılıklı yardım anlaşmaları yapmıştır. Türkiye bunu yapmakla kesinlikle tarafsızlık politikasını reddetmiş ve böylece gelişmekte olan Avrupa savaşının içine taraf olarak katılmış oluyor. Yani artık Türkiye müttefikler safına katılmış ve karşı cephede yer almıştır.”[2]

İsmet Paşa yukarıdaki satırda şunu demişti; **“Biz başlangıçtan itibaren 2. Dünya Savaşı'nın sonucunu gördük ve ona göre tutum belirledik.”**

Hâlbuki NAZİ-SOVYET ittifakından sonra SSCB'nin Almanlara karşı cephede yer alacağına dair faraziye çökmüş, İsmet Paşa bütün metanetini kaybetmiş, bütün bildiklerini unutmuştur. Bundan sonraki süreçte ne yapacağını şaşırıldığı için zikzak üzerine zikzak çizmiş. Harbe iştirak etmemek için ne lazımsa onu yapmıştır. Yani bu noktadan sonra vizyon kaybedildiği için, 2. Dünya Savaşı Politikası diye bir politika kalmamıştır. Alman-Rus ittifakının meydana getirdiği panik öyle boyutlara varmıştır ki, bundan sonra ne yapılabilir noktasında ileri sürülecek realist teklifler bile dinlenmemiştir.

Bu duruma bakan kimi analizciler; “İsmet Paşa, ihtiyatına mat oldu!” diye yorumlamışlardır.

Alman-Rus ittifakından sonra bu ittifakın kalıcı ve ciddi olduğuna inansanız bile ne yapmanız lazımdı? İttifakın önünü kesmek için Molotov'un dediğini yapmanız, yani müttefiklerle anlaşma yolları aramanız ve Balkanlarda Yugoslavya'dan başlayan bir emniyet kuşağı yaratmanız lazımdır. Atatürk ne yapmıştır? Daha başlangıçtan itibaren savaştan üç sene önce bunu başarmıştır. Drang nach osten (Doğuya doğru ilerleme) fikri

Nazi ideolojisinin temel dayanağını teşkil ediyorken, Atatürk bunun ideolojik olarak da mümkün olmayacağını görüp anlamıştır. Kaldı ki geçici Alman-Rus ittifakı Atatürk'ü nihai sonuç hakkında asla yanıltmazdı. Esasen sizin bir yol aramanıza da gerek yoktur, o yol başlangıçtan itibaren zaten çizilmiş... Siz ne yapıyorsunuz? Daha satrancın ilk hamlesinde derhal paniğe kapılıyor bildiğiniz her türlü yüzmeyi unutuyorsunuz. *“Her halde biz hata yaptık, işin doğrusu Mihver+Sovyet tarafında yer almakmış galiba!”* gibi tereddütler geçiriyorsunuz, balıklama koşuyor Almanlarla bir saldırmazlık ve iş birliği anlaşması imzaluyorsunuz. Almanların Sovyetlere saldıracağı nereden belli? Rus savaşını başlatmadan önce bütün Balkanları işgal ederek, Rusların güney yan ve gerilerini kontrol altına alarak tecrit ediyorlar. Siz bir stratejist iseniz, siz bir diplomatsanız bunu anlar ona göre vaziyet alırsınız.

Kaldı ki Alman-Rus savaşı başlamadan (Alman saldırısı 22 Haziran 1941'dir) önce 1 Mart 1941 tarihinde Hitler bizzat İsmet İnönü'ye bir mektup yazmış;

Almanya'nın

esas hedefinin Türkiye olmadığını bildirmiştir.[3]

“...Alman Hükümeti'nin arzusu hilafına, İngiltere ve Fransa'nın 3 Eylül 1939'daki savaş ilanı kararıyla Alman halkına empoze edilen mecburi savaş kararında, Alman Reich'inin şu sıradaki hedefi Avrupa kıtasında İngiliz nüfuzunu bertaraf etmektir. Bu yüzyıllardan beri devamlı Avrupa'daki devletleri birbirine karşı oynayarak yıpratmak metoduna son vermenin bir şartını teşkil etmektedir... ...Birliklerimizin Bulgaristan'daki hareketleri hiçbir şekilde Türkiye'nin toprak bütünlüğüne ve siyasi bütünlüğüne yönelmiş değildir. Bulgaristan'da ilerleyen Alman birliklerinin Türk sınırından, orada bulunmalarının maksadı hakkında yanlış bir yorumda bulunmasına meydan vermeyecek kadar uzak kalmalarını emrettim...”

(Hitler)

Şartların ve durumların bu şekilde gelişmesi karşısında, İsmet İnönü ne yapacağı, kimi dost, kimi düşman tanıyacağı noktasında tereddüde düşmüş, Atatürk'ün yokluğunu derin bir şekilde hissetmeye başlamıştır. Atatürk sağ olmuş olsaydı, kendisi de Başbakanlık koltuğunda oturuyor olsaydı: Risk almamanın, mesuliyet taşımamanın rahatlığı içinde olacaktı. Atatürk düşünecekti, Atatürk sorumluluğu üslenecekti, Atatürk ölçüp biçecekti, bir karar verip emir buyuracaktı. İnönü ise karar almanın ağır sorumluluğunu değil, verilen emri yerine getirmenin sınırlı bir mesuliyetini taşıyacaktı. Hâlbuki bütün istikametlere yön veren kutup yıldızı artık yok, sen olsan ne yaparsın? Kendini tanıyorsan, kapasitenin ne olduğunu biliyorsan; fırsatlara mırıslara bakmazsın, nöbeti vukuatsız devredeyim de ne olursa olsun telaşına kapılırsın... İsmet Paşa “ben Atatürk değilim” demiş ve öyle yapmıştır. Burada sıkıntı veren nokta şudur: Bir başarısızlık açık açık itiraf edilirse buna saygı duyulur. **“Ben Atatürk değilim, ondan beklediklerinizi benden bekleyemezsiniz”** diyen bir zata olmayan sıfatları izafe etmek, yapamadığı işleri yaptı demek, 2. Dünya Savaşı'ndaki vahim dış politika ve analiz yanlışlıklarını yüksek deha eseri olarak göstermek, şayet kötü niyet eseri değilse ahmaklıktan başka ne olabilir ki? Kabul edilmelidir ki bu tür ahmaklıkları kraldan fazla kralcı olanlar veya dalkavuklar yaparlar.

2 Nisan 1941'de (Alman-Rus harbi başlamadan 2 ay kadar önce) Irak'ta İngiliz yanlısı hükümet devrilmiş, yerine Alman yanlısı Raşit Ali Geylani geçmiştir. Almanlar Irak'a girmek için izin istemektedir. Aynı dönemde Churchill İnönü'ye yazdığı mektupta Almanya'yı felç etmek için Romanya'nın petrol bölgesi Ploesti'nin Türkiye üzerinden geçerek bombalanmasını talep etmektedir. Bu ortamda, zıt çekim kutuplarının çelişkiye düşüren manyetik alanlarından etkilenmemek için, her ortamda en doğru kararı verecek yüksek vizyona sahip bir liderin iktidarda olması gerekiyorken; kaderin hazin cilvesi olarak kuruntulu, evhamlı, tereddütlü, kötümser ve zihni karışık bir kişi olan İsmet İnönü iktidar mevkiinde bulunuyordu. Öyle şeyler oluyordu ki akşamdan sabaha gündem değişiyor, bütün hipotezler altüst oluyordu. Alman-Rus savaşının başladığı gün, İngiltere'de eğitim görmüş pilotları ve 4 denizaltıyı teslim almaya giden Refah Şilebi Mersin İskenderiye arasında batırılıyor, kimin batırdığı bile tespit edilemiyordu. İngilizlerin; Almanların Irak'a hâkim olmalarını önlemek için, Türkiye'nin Irak'a girmesi teklifi değerlendirilemiyordu. Tarafların söz düellosu kafaları o kadar karıştırıyor ki İngilizler Refah şilebini Almanlar batırdı, Almanlar da İngilizler batırdı diyordu. Türk-Alman Saldırmazlık Paketi'nin öcünü almak için yaptılar diyordu. 18 Haziran 1941'de (Türk-Alman Dostluk ve Saldırmazlık Paketi) bizim şilep kim vurduya gidiyordu!..

Aklı başında bir insan şunu sormaz mı? Almanlarla bir saldırmazlık paketi imzalıyorsun, İngilizlerden de silah alıyorsun. Bu silahları Almanlara karşı kullanmayacaksan niye alıyorsun? İngilizlerden alacağın silahları İngilizlere karşı kullanacaksan niçin sana versin? İngilizler benim müttefikim diyorsun, ondan silah alıyorsun, Almanlarla da ittifak yapıyorsun! Sen kimden yanasın? Bu icraatın bir mantığı var mı? dersiniz, evet haklısın; yaptığımız iş, ipe sapa gelmez, yaptığımız işin bir mantığı yok ama ne yapalım, şu Rus Molotov olmasaydı biz bu hataları yapmazdık. Boğazlardan Üs istemeye kalkışmasaydı, aklımız o kadar karışmayacaktı!.. Evet, 2. Dünya Savaşı Türk dış politikası, "ne yaptığımızı biliyor muyuz?"

ekseninde şekillenmiştir. Molotov bizi şaşırtmasa idi, Almanlarla bir ittifak anlaşması imzalamaz, İngilizlerle müttefikçilik oynar, bütün taraflarla ticaret yapar ve harbin nimetlerinden istifade ederdik... O da yok... 3 milyon insan askerde, memlekette hayat durmuş, varlık vergisi, kıtlık kuyruğu... İşte İnönü kafasının oluşturduğu manzara buydu!.. Meseleyi bir de Hz. Ali'nin tasnifleri istikametinde tanımlarsak daha ilginç sonuçlar ortaya çıkacaktır. Hz. Ali diyor ki:

Dostluk üç çeşittir. 1- Dostum, 2- Dostumun dostu, 3- Düşmanımın düşmanı...

Şimdi bu denklemi Türkiye, Almanya ve İngiltere arasında kuralım: İngiltere müttefik=dostum; İngiltere Almanya düşman, Türkiye Almanya'ya karşı tarafsız... (!!!) Şimdi denklemi 22 Haziran 1941 tarihinden önceye, Polonya'yı işgal etmek için yapılan Nazi-Sovyet ittifakı öncesine götürelim ve yeniden düşünelim: Almanya, SSCB müttefik; ben Almanya'ya düşman değilim, ama İngiltere ile müttefikim; Almanya ile SSCB müttefik ama ben SSCB ile hasımım, İngiltere müttefikim ama onun düşmanı Almanya benim düşmanım değil... Böyle bir dost-düşman denklemi olur mu? Böyle bir mantık kurgusuna dayalı tutarlı bir muhakeme yapılabilir mi? Toplama ve çıkarmaların, çarpı işaretiyle mi, bölüm işaretiyle mi veya hangi işaretle yapıldığını anlayabilir misiniz? Böylesine bilinçsiz hesaba dayalı bir bakkal defterine bile güvenebilir misiniz? Türkiye'de herkes şuna

şartlandırılmıştır:

“Harbe girmek çok kötüdür. Türkiye harbe girmemiştir. Harbe girseydik yerle yeksan olurduk, harptan kurtulduk. O halde en iyisini yaptık!..”

Bu mantığa dayalı hüküm yürütürseniz,

“İstiklal Savaşı'na girmek de kötüydü... İstanbul'u almak için kuşatma yapmak da kötüydü... Ülkenizi ve hürriyetinizi müdafaa mecburiyetinde kalsanız bile harp kötüdür. Fayda getirse bile, taahhüt etmiş olsanız dahi harbe girmek kötü olduğu için bunun tersi olan her şey iyidir, gerçek politikadır.”

şeklindeki çarpık ve marazlı bir mantığa dayalı İnönü siyaseti (daha doğrusu Mason Localarının ve Sabataist Cuntanın yozlaştırma stratejisi) İnönü'den sonra Menderes ve Demirel dönemlerinde de uygulanacak, ama Erbakan'ın siyasete atılmasıyla şeytanın ayağı kırılacak ve 1974 şanlı Kıbrıs Zaferi kazanılacaktı!..

[1] İbrahim Artuç, “İkinci Dünya Savaşı”, Kastaş Yayınevi, 1. Baskı,1. Cilt, İstanbul, 1999, s.175.

□ **[2]** Age,cilt1, s.177.

[3] Age, Cilt 1,s.178.